

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > פרשת השבוע תשסה 041 פנחס

פרשת השבוע תשסה 041 פנחס

גדרים בגילוי התוה"ק

א.

וידבר ה' אל משה לאמר. פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי.

אומר רש"י, לפי שהיו השבטים מבזים אותו, הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים, והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן.

ב.

כלומר, הביטול של המדרגה של פינחס, נעשתה בצורה- 'שהיו השבטים מבזים אותו'. סיבת הביזוי, כיצד היה הביזוי?- 'הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים, והרג נשיא שבט מישראל'. אבל, הפועל יוצא של זה היה- 'שהיו השבטים מבזים אותו'.

הלבנת פני חברו, היא בכלל- אביזריהו דרציחה. ובעומק, כלומר- זו רציחה של המדרגה של האדם.

חכמת אדם 'תאיר פניו', כאשר יש ביזוי, הרי שזה מתגלה בפניו של האדם, כמו שאומרת הגמ' (ב"מ נח:), שמתחלפות מאדום ללבן. הרציחה שבביזוי, היא לא רציחה של גוף, כי הרי בשעת הביזוי, הגוף של האדם נשאר בשלמות, אלא, שהמהות של הנשמה נקראת- כבוד, 'למען יזמרך כבוד' כידוע, והביזוי- הוא היפך הכבוד. נמצא שהרציחה, זו- הסתלקות של הנשמה, החלשת הנשמה. והרי, שזה אביזריהו דרציחה, מצד הפנימיות. האביזריהו שבדבר- זו רציחה פנימית של הסתלקות הנשמה, כי המהות של הנשמה- כבוד, והביזוי- הוא היפך הכבוד.

אם כן מצד עומק הדברים-

כאשר הנשמה של האדם צריכה להתעלות ממדרגה למדרגה, צריך לבטל את הבחינה הקודמת, להפוך אותה מיש לאין, והדבר נעשה כאן על ידי ביזוי.

המדרגה שהושגה לאדם, נקראת- כבודו, כל אחד ואחד יש לו מדור לפי כבודו, והעליה ממדרגה למדרגה, ילכו מחיל אל חיל,

זה על ידי- הביטול של 'מדור לפי כבודו'. כיצד נעשה הביטול של 'מדור לפי כבודו'? על ידי ביזוי, שלילת הכבוד.

נמצא שהמעשה כאן, 'שהיו השבטים מבזין אותו', זה בעצם- שלילת המדרגה המושגת של פינחס, הפיכתה לאין. ואז מגיע מהלך, שפינחס מקבל מדרגה עליונה יותר.

'לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן'- זו לא מימרא חיצונית, לאחר מי הוא מיוחס, אלא- הוא נגע בנקודה הפנימית של אהרן.

ג.

והם הם הדברים שמפורשים-

והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם, אומר רש"י, שאף על פי שכבר נתנה כהונה לזרעו של אהרן, לא ניתנה אלא לאהרן ולבניו שנמשחו עמו, ולתולדותיהם שיולידו אחר המשחתן, אבל פינחס שנולד קודם לכן ולא נמשח, לא בא לכלל כהונה עד כאן, וכן שנינו בזבחים (קא:): לא נתכהן פינחס עד שהרגו לזמרי.

הרי שהבחינה של 'בא הכתוב ויחסו אחר אהרן', 'יחסו אחר אהרן' בפנימיות- זו ההתקשרות בעומק בבחינת אהרן, שכשם שבאהרן נאמר, 'לאהרן ולבניו שנמשחו עמו ולתולדותיהם שיולידו אחר המשחתן', הרי שגם בפינחס התגלה מהלך שהוא שורש חדש לכהונה.

כלומר, 'יחסו אחר אהרן', לכאורה, מדוע שלא יהיה 'יחסו אחר אלעזר'? 'פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן'- מה חסר ביחוס של 'בן אלעזר', מה התוספת כאן 'בן אהרן הכהן'?

בירור הדברים.

ראשית הכהונה נקראת על שם- אהרן. אלעזר- אף שהוא כהן, אבל הוא לא ראשית שהתחדשה בו הכהונה, אהרן- נקרא ראש לכל הכהנים.

כאשר כתוב כאן 'יחסו אחר אהרן', הכוונה- שיש שורש חדש של הכהונה. פינחס שנולד קודם לכן הוא לא נמשח, ונתגלה כאן מהלך חדש של כהונה. יש כהנים שנמשחו מאהרן ובניו, שזה שבט הכהונה בכלל, אבל כאן יש התגלות חדשה של כהונה- 'כהונת פינחס'!

'כהונת פינחס' היא חידוש בעצם של כהונה. וכשם שאהרן הוא חידוש בעצם של כהונה, כך פינחס, הוא חידוש של כהונה. וזה עומק ההגדרה- 'בא הכתוב ויחסו אחר אהרן', כלומר- 'יחסו אחר אהרן' זו נגיעה בנקודה, שכשם שאהרן הוא שורש חדש של כהונה, כך גם פינחס הוא שורש חדש לכהונה. הוא לא עוד כהן בשלשלת הכהנים, הוא מקור חדש למהות של הכהונה.

צריך להבין את השייכות בין אהרן לפינחס, ששניהם הם מקור לכהונה, ולהבין את החילוק בין 'כהונת אהרן' ל'כהונת פינחס'.

ד.

כפי שכבר הוזכר כמה פעמים, שיש בחינה שנקראת- 'תורת אהרן', 'כי שפתי כהן ישמרו דעת, ותורה יבקשו מפיהו, כי מלאך

ה' צבאות הוא' (מלאכי ב,ז).

הזכרנו שבוע שעבר, שיש- 'תורת פינחס', פינחס גילה את הקנאין פוגעין בו, הלכה ואין מורין כן.

הרי שיש כאן, הן באהרן והן בפינחס, התגלות של 'תורה', בבחינה של זולת ההתגלות ד'תורת משה'.

על שבת הכהונה נאמר, 'יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל'- זו בחינת הכהנים. מתגלה כאן כביכול, מהלך חדש, כמו שכתוב 'כי מציון תצא תורה, ודבר ה' מירושלים' (ישעיה ב,ג; מיכה ד,ב), והרי פשוט וברור הדבר, שתלמידי חכמים הם לאו דוקא בירושלים, אלא- זה מצד הבית המקדש, מצד מהלך של הכהונה. בעבודת המקדש, בכהונה, מתגלה מהלך חדש של תורה.

עומק הדברים.

באמת ישנם שני הרים- הר סיני והר המוריה.

הר המוריה- מקום העבודה, בית המקדש. הר סיני- בו ניתנה התורה. אבל בעומק- 'כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים', זו תורה בהתגלות חדשה שמתגלה בבית המקדש.

עומק החילוק, בין התורה שנתגלתה בהר סיני לבין התורה של הר המוריה-

במעמד הר סיני- על כל דיבור ודיבור פרוחה נשמתם, ואמרו ישראל 'דבר אתה עמנו ונשמעה, ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות'. הרי שנעדרה מכאן המדרגה של ה'נמות', למען שמוע את דברו יתברך באהבה. מה שאין כן בהר המוריה- הוא מקום עקדת יצחק, מקום שנאמר בו 'וילכו שניהם יחדיו', ובמסירות נפש, למסור נפשו למען שמו יתברך.

הרי, שבתורה שנתגלתה בהר סיני- היה חיסרון בהתגלות של המסירות נפש למענו יתברך, מה שאין בתורה שמתגלה בהר המוריה- עצמות המקום, הוא גילוי של מקום של מסירות נפש, התורה שמתגלית בהר המוריה, היא תורה של מסירות נפש!

כל ענין הקרבנות- שיהיה בעיניו כאילו עושין זאת בנפשו, מקריב עצמו אליו יתברך. עיקר הבית המקדש, במהות הפנימית- זו הקרבת הנפש אליו יתברך, שזה גופא המסירות נפש. תורה שבאה על ידי, ההעלאה של מיין נוקבין של מסירות נפש, היא תורה- שבוקעת עד האין סוף, והיא תורה באיתגליא של 'על כל דיבור ודיבור פרוחה נשמתם', אבל שהמקבלים שמחים וְשִׂים לקבל תורה כזו.

ההתגלות שנתגלתה בתורתו של אהרן ובתורתו של פינחס, היא תורה- שלמעלה מן הדעת. כח המסירות נפש, הוא למעלה מדעתו של האדם.

ה.

ההתגלות בתורה של פינחס, של קנאין פוגעין בו, הלכה ואין מורין כן, זוהי תורה- דמסירות נפש.

ונמצא אם כן, ששורש הכהונה, שנתגלה כאן בפינחס, הוא כח של כהונה שנמשך- ממקום שלמעלה מן הטעם ודעת, למעלה מההוראה, אלא זוהי תורה של מסירות נפש גמורה.

אליהו- זה פינחס, והוא זה שעתיד לבא לבשר על הגאולה.

ועומק הדברים.

כי לבשר על הגאולה- נצרך כח של מסירות נפש, שזהו סוד התיקון האמיתי, של גילוי משיח. סוד משיח בן דוד- בחינת דוד שאין לו חיים, הוא נקרא בר נפלא, זה סוד המסירות נפש, שהאדם מוסר את כל נפשו אליו יתברך ולית ליה מגרמיה כלום, זה סוד הגילוי דלעתיד לבא.

אליהו הרי, לא מת, הוא עלה בגופו לשמים, והוא דייקא השורש שעל ידו יכולה להיות ההתגלות של גאולת משיח, שהיא תחילת ימות תחית המתים, שזו התגלות של התאחדות הנשמה והגוף. ומי שיכול לגלות את זה, זה אליהו, שכבר בתוך השית אלפי שנים, נתגלה אצלו המהלך של אחדות הנשמה והגוף בבת אחת בלי מיתה.

ועומק הדברים, שהיתה ההתגלות באליהו שגופו לא מת-

הרי, שורש המיתה הוא מהחטא הקדמון, כמש"כ 'כי ביום אכלך ממנו מות תמות', שזהו- חטא עץ הדעת, אבל, כאשר יש מסירות נפש, שהיא, למעלה מטעם ודעת שכליים של האדם- יש כאן ביטול גמור של חטא עץ הדעת, ולכן אליהו לא מת. אליהו לא מת כי הוא מגלה את תורת עץ חיים, שלמעלה מתורת משה שנקראת תורה של דעת. באליהו שהוא פינחס, יש התגלות של התורה של 'ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם'.

ההתגלות שמתגלה בתורתו של פינחס, היא מעין תורה דלעתיד לבא- תורה שבלי חטא, תורה שבלי עוון, תורה שנובעת מביטול הכלי של הנברא, ומסירותו אליו יתברך שמו.

לכן אמר, הנני נתן לו את 'בריתי שלום'.

אומר בעל הטורים, 'שלום' בגימ' - 'זהו משיח'. כלומר, התורה נקראת 'ברית' בין ישראל לאביהם שבשמים, וכאן בפינחס מתגלים מעמקים חדשים בברית בין ישראל לאביהם שבשמים- הנני נתן לו את 'בריתי שלום', שזה בגימ' 'זהו משיח', מתגלה כאן גילוי של ה'ברית' מצד העלמא דתיקון, וימות משיח.

ביאור הדברים.

כידוע בש"ס, ש'תיקו' - ר"ת ת'שבי י'תרץ ק'ושיות ו'בעיות. לכאורה מדוע תשבי יתרץ קושיות ובעיות? הרי לכאורה, מי שצריך לתרץ את זה, זה המשיח בכבודו ובעצמו! מדוע תשבי יתרץ קושיות ובעיות?

גדר הדברים-

כידוע שאליהו, הוא המבשר על הגאולה. הרי שאליהו- הוא הממוצע בין השית אלפי שנים לימות משיח. בכל דבר צריכה להיות נקודת הממוצע, והמבשר של הגאולה, הוא נקודת הממוצע בין הגלות לגאולה. יש גלות, יש משיח, ויש ממוצע בין הגלות למשיח שזה אליהו.

כל זאת למה? כי אליהו היו בו שתי בחינות. מחד, קודם שהוא נתעלה במדרגתו- הרי שהיה בעל גוף, היתה בו בחינה של עץ

הדעת, ונאמר בו 'כי ביום אכלך ממנו מות תמות', ומאידך, לאחר שהוא נתעלה- נתקיים בו הפסוק 'ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם'. הרי ששתי הבחינות נכללות באליהו- נכללת בו הבחינה של שית אלפי שנין, ונכללת בו הבחינה של ימות משיח.

כל נקודת מקשר, נקודת האמצעי, היא צריכה לכלול את שני הדברים, ולכן אליהו צריך לכלול גם את שית אלפי שנין וגם את ימות משיח. ולכן דייקא הוא המבשר על הגאולה, כי הוא כולל את שתיים.

'תשבי'- יתרץ קושיות ובעיות דייקא, ולא נאמר- 'משיח' יתרץ קושיות ובעיות. והטעם, כי מצד משיח- אין לו קושיות ואין לו בעיות, הכל ברור כשֶׁלְמָה!

מצד השית אלפי שנין- יש קושיות ובעיות, אבל מצד משיח- אין קושיה ואין בעייה. בזמן שיבא משיח כבר, לא תהיינה קושיות ולא תהיינה בעיות, ולא יצטרכו תירוצים, אבל קודם זמן שיבא משיח, שהוא זמן גילוי אליהו, שהוא המבשר על הגאולה, כבר אז, תהיה התגלות של תורת משיח במידת מה, כי הוא יאיר מבחינת משיח בשית אלפי שנין, כי הוא הממוצע. כלומר- עוד לפני שתהיה התגלות של 'אין' קושיות ובעיות, תהיה ראשית כל, התגלות, ב'תוך' הקושיות ובעיות, של פשיטות, ומכח כך יהיו תירוצים.

והרי, שמתגלה כאן עומק, שלוש מדרגות בתורה. יש תורה- של שית אלפי שנין, תורת משה, יש תורה- של הממוצע בין שית אלפי שנין לימות משיח, וזה נקרא תורת אליהו, תשבי יתרץ קושיות ובעיות, ויש תורה- של המשיח.

התורה של שית אלפי שנין היא נקראת- תורת משה, שם יש קושיות ובעיות 'דלא איפשטו'. באליהו, שהוא מגלה תורת הממוצע נאמר, 'והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם' (מלאכי ג, כד), וכשם שהוא ישיב בנים על אבותם ואבות על בנים, מצד פשוטם של דברים, כך בעומק הדברים- הוא יגלה את ה'אב' שהוא החכמה, ויתרץ את כל הקושיות ובעיות. והשלב השלישי של התורה- היא תורת משיח.

הרי שלפנינו, שלש מדרגות בגילוי התורה הקדושה.

ח.

על פי הדברים הללו, צריך להבין, מה שכתוב בזוהר הקדוש, שבאחרית הימים, אית מאן דאליהו עתיד להתגלוא ליה פנים בפנים, ואית מאן דאליהו עתיד לאיתגלוא ליה באורח שכלי.

הגילוי של אליהו באחרית הימים- הוא אותה בחינה שאליהו בא לבשר על הגאולה!

שטחיות תפיסת דברי חז"ל, שאליהו בא לבשר על הגאולה, מצד הדמיון החיצוני- כביכול הולך מעיר לעיר, ויכריז בקול 'הנה משיח עומד לבא'. אבל העומק של ההכרזה, היא- כמו שכתוב במשלי (א, כ) על התורה הקדושה, 'ברחבות תתן קולה', לא כפשוטו שנתת קולה, אלא- זהו קול פנימי. אליהו בא לבשר על הגאולה, כלומר- הוא מבשר על הגאולה, על ידי ההתגלות של התורה הפנימית שהוא מגלה, זו גופא בשורת הגאולה שהוא מבשר.

כי כל דבר- 'איסתכל באורייתא וברא עלמא', ושורש כל התגלות- הוא באורייתא, ולכן שורש ההתגלות של בשורת הגאולה, הוא בהתגלות תורתו של אליהו. ההתגלות של תורתו של אליהו, זהו השורש שעל ידו הוא מבשר על הגאולה בעולם העשייה המוחשי.

ולכן באחרית הימים, כמו שאנחנו מוצאים בדברי רמח"ל וכדו', שיש לו רשות לשאול ולקבל תשובה על כל שאלה מהמגיד, כיצד יתכן? הרי הש"ס מלא בקושיות שאין עליהם תשובה ושנשארות בתיקו! כיצד יתכן שבדורות אחרונים, תהיה התגלות לאדם, שיכול לשאול כל שאלה ולקבל עליה תשובה?

זו בחינת גילוי אליהו של דורות אחרונים, שמבשר על הגאולה. כלומר- זו התגלות שיש קושיות ויש בעיות, אבל יש תשובה לכל דבר, לכל הקושיות ולכל הבעיות, לבד מעומק שער הנו"ן, ש'כל באיה לא ישובו' (משלי ב,יט) שאין בו תשובה. ההתגלות שמאירה באחרית הימים, היא ההתגלות שלכל שאלה יש תשובה, עד שמתגלה כל הקומה של כל התורה כולה של כל המ"ט פנים טהור ומ"ט פנים טמא.

ט.

אמנם מחד- ישנה כאן התגלות נוראה, אבל מאידך- הרי זהו דור האחרית, ואין לך חושך גדול מדור אחרון. ובפשיטות, זה רק מצד הכלים, אבל מצד האורות, אין לך אור גדול.

אבל בעומק יותר, כאשר הגיעו למהלך שיש התגלות שכל הקושיות שהיו מתבארות ומקבלים תשובה, מחד זה אור גדול ונורא, אבל מאידך- יש כאן ריבוי וחידוד של נקודת הדעת, עד עומק עצמותה השלם, וזה החיסרון הגמור לגילוי 'תכלית הידיעה- שנדע שלא נדע'!

כל חלקי התורה שצריכים להתבאר, בימות הגלות, מתבארים עד האחרון שבאחרון, באחרית הימים. אבל, שלמות הדבר הוא- 'תכלית הידיעה שנדע שלא נדע'. והרי, כל זמן שהמהלך של קושיות ובעיות היה באיתגליא בעולם, הרי שה'שלא נדע' היה לו יותר התגלות. אבל כאשר מתגלה מהלך של תשבי יתרץ קושיות ובעיות, הרי מחד יש כאן התגלות עמוקה דתורה, אבל מאידך, ה'שלא נדע', התכלית, יכול לקבל העלם.

וזה העומק של החשכות, של ימות סוף הגלות-

שסתרי תורה נגלים בקלות, וכל בר בי רב שמעמיק קצת בדברים, יכול להשיג דברים שהיו סתומים וחתומים. כמו שכתוב בשם האר"י ז"ל על הפסוק 'בשנת שש מאות לחיי נח... נבקעו כל מעינות תהום רבה, וארבת השמים נפתחו' שבדורות אחרונים מתגלה התורה הפנימית, מה שעד אז היתה מיועדת רק ליחידי סגולה, מה שאין כן מאז, מצוה לפרסם ברבים את פנימיות התורה. והרי שיש כאן התגלות של פנימיות התורה של 'פוצו מעינתך חוצה' (משלי ה,טז).

אבל מאידך, התכלית של ה'שלא נדע', מקבלת הכאה, החשכה, והחלשה. מה שהיה פשוט וברור בכל הדורות, שהפנימיות היא 'שלא נדע', מתגלה כאן מהלך שרוצים לדעת הכל, כי האוצרות פתוחים לכל מאן דבעי, וזה עומק חשכת הגלות, שנעלם ונסתם התכלית של ה'שלא נדע'. כי ככל שמתגלה הפנימיות, מתרחבת באדם נקודת הדעת ותשוקת הדעת לדעת עוד ועוד, ונעלמת ממנו התכלית של ה'שלא נדע'.

כל זמן שהסתרי תורה היו בבחינה של הצנע, בבחינה של העלם, הרי שמצד הנקודה הפנימית- הם מוגדרים 'שלא נדע', כי 'שלא נדע' הוא ענין של העלם. ואף שהסתרי תורה נודעים לפני שנת שש מאות, למי שמעמיק וזך פנימה, אבל מכיון שהעצמיות נאמר עליהם בסתר, אור בסתר, הדברי תורה בסתר, הרי שאף שהם נגלים לאדם, הם נגלים לו במהלך של סתר, במהלך של העלם, אם כן תכלית הידיעה שנדע- שלא נדע, שה'שלא נדע' הוא נקודת העלם, עדיין נמצא. אבל כאשר נקודת סתרי תורה מקבלת התגלות, הרי שהאדם יודע את הדברים, והדברים הם בבחינה של איתגליא, אם כן, ה'שלא נדע' שהוא נקודת העלם, נחלש ונעלם.

י.

נמצא אם כן, שמחד, בהתגלות של אליהו שבא לבשר על הגאולה, יש כאן בשורת הגאולה. אבל מאידך, ההתדבקות בבשורת הגאולה, מצד שזה ממוצע בין משיח לשית אלפי שנים, הרי שהממוצע היא הנקודה המסוכנת ביותר שיש!- כי האדם יכול לתפוס את הממוצע כנקודה של המשכה לתפיסת השית אלפי שנים, ולא כהתבטלות להתגלות של משיח.

הרי הממוצע כולל את שתיהם, ומצד שהוא כולל את שתיהם, האדם יכול להישאר במדרגה התחתונה, ולינוק אור עליון מהמדרגה העליונה.

התכלית היא- להתבטל לימות משיח, ולא לעשות את המשכה לשית אלפי שנים כעיקר.

יא.

תורף הדברים אם כן, שיש לנו שני מהלכים של כהונה. יש לנו מהלך של כהונה- של אהרן הכהן, ויש לנו מהלך של כהונה- של פינחס.

חילוק הדברים בין כהונת פינחס, לכהונת אהרן-

בפינחס כמו שהזכרנו, אנחנו רואים שפינחס- הוא נקודת ממוצע, בין האור של הלעיתיד לבא לאור של השתא.

מה שאין כן בבחינת אהרן, [לא מצד תולדותיו], נאמר- 'כי שפתי כהן ישמרו דעת, ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא'. והרי, שגם הוא בבחינה של מלאך, שכשם שאליהו הוא בחינה של מלאך, כך נאמר באהרן שהוא בחינה של מלאך. לכאורה אם הוא מלאך, אז מדוע הוא מת? הרי כשם שאליהו לא מת, כי הוא נתעלה למדרגה של מלאך, כך גם אהרן הכהן נקרא 'כי מלאך ה' צבאות הוא', מדוע הוא מת?

חילוק הדברים.

שמצד בחינת אליהו, הרי שההתגלות של מלאך נתגלתה גם בגוף, כלומר- יש כאן המשכה לשית אלפי שנים. מה שאין כן מצד תפיסת אהרן- האור שבו נשאר בגניזה, נשאר בהעלם, מצד האיתגליא, אין לנו המשכה של אור. הרי מצד האיתגליא אצל אהרן, הדברים כביכול הם להיפך- מאהרן נעשה העגל, שזה סוד העיגולים בשורש, שזה סוד משיח, אבל מצד האיתגליא שמתגלה באהרן, אין כאן התגלות של המשכה של האור הפנימי באיתגליא כלפי חוץ כאור של גאולה.

תשבי- יתרץ קושיות ובעיות, הרי שהוא ממשיך את האור שלמעלה מהקושיה לתוך הקושיה, מה שאין כן באהרן- כי שפתי כהן 'שמרו' דעת, זה נשאר בבחינה של 'שמור' שלמעלה מן 'זכור', הוא לא ממשיך את זה ל'זכור'. ואף שבודאי נאמר 'ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא', הרי שיש כאן סוף כל סוף המשכה לתוך השית אלפי שנים, אבל, היא לא המשכה באיתגליא של אור דגאולה. כי מצד האור- הוא נשאר בהעלם, ואילו מצד האיתגליא- מתגלה ח"ו הלהיפך, שאהרן הכהן הוא זה שהביא את חטא העגל.

הרי, שאהרן, מצד הנקודה הפנימית- הוא דבק באור של המשיח, שלמעלה מהממוצע להמשכה להשית אלפי שנים.

יב.

זו בחינת- משה אליהו ואהרן.

משה- בחינת שית אלפי שנין, תורת דעת, אליהו- בחינת הממוצע, ואהרן- הוא בחינת הגאולה דלעתיד לבא.

'כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות' (מיכה ז,טו), וכשם שאנחנו רואים שבגאולת מצרים, מי שהיה נושא ונותן- זה היה משה ואהרן, כך גם בהכרח שבגאולה העתידה, תהיה ההתגלות של משה ואהרן.

וכאשר יש התאחדות תורת משה, תורת אליהו, ותורת אהרן שזו בחינת תורת משיח, אז באמת- יש את הגאולה הגמורה, שבעומק זו בחינת משה ותרין משיחין, ויש- את ההמשכה הגמורה, להתגלות הגמורה, בתוך העולם, לגילוי אחדותו הפשוט. שכאשר בשורש הדברים, שזה באורייתא, יש את ההתאחדות של כל בחינות אורייתא, וכאשר משתלשל השורש של האורייתא עד עולם העשיה הגמור, אור האחדות דאורייתא משתלשל לעשיה הגמורה, זה סוד הגאולה הגמורה, וגילוי הבורא עולם בעולמו.

- 1] [פנחס](#)
- 2] [פרשה תשס"ה](#)

Source: <https://bilvavi.net/shiur/פנחס-041-פרשתהשבועתשסה-041>

Links

[1] <https://bilvavi.net/pinchas>

[2] <https://bilvavi.net/5765parsha>